

Забидий / ВАХИЙНИНГ БОШЛАНИШИ КИТОБИ / 671-хадис

671/1360 - عَنِ الْمُسِيَّبِ بْنِ حَزْنٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: أَنَّهُ لَمَّا حَضَرَتْ أَبَا طَالِبٍ الْوَفَاءُ، جَاءَهُ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَوَجَدَ عِنْدَهُ أَبَا جَهْلَ بْنَ هِشَامٍ، وَعَبْدَ اللَّهِ بْنَ أَبِي أُمِيَّةَ بْنِ الْمُغِيرَةِ، قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِأَبِي طَالِبٍ: «يَا عَمٌ، قُلْ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، كَلِمَةً أَشَهَدُ لَكَ بِهَا عِنْدَ اللَّهِ». فَقَالَ أَبُو جَهْلٍ وَعَبْدُ اللَّهِ بْنُ أَبِي أُمِيَّةَ: يَا أَبَا طَالِبٍ، أَتَرْغَبُ عَنْ مِلَّةِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ؟! قَلَمْ يَزَلْ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَعْرِضُهَا عَلَيْهِ، وَيَعْوَدَانِ بِتِلْكَ الْمَقَالَةِ، حَتَّىٰ قَالَ أَبُو طَالِبٍ آخِرٍ مَا كَلَمَهُمْ: هُوَ عَلَىٰ مِلَّةِ عَبْدِ الْمُطَّلِبِ. وَأَبَى أَنْ يَقُولَ: لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَمَا وَاللَّهِ لَا سُتَّغْفِرَنَّ لَكَ مَا لَمْ أُنْهِ عَنْكَ، فَأَنْزَلَ اللَّهُ تَعَالَى فِيهِ: ثُمَّ... ثُمَّ... ثُمَّ الْآيَةَ.

671.1360. Саъид ибн Мусайяб отасидан хабар қиласы:

«Абу Толибга ўлим соати келганда Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам унинг ёнига келиб, ҳузурида Абу Жаҳл ибн Ҳишом ва Абдуллоҳ ибн Абу Умайя ибн Муғирии кўрдилар. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам Абу Толибга: **«Эй амаким! Биргина калима - «Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ»** денг, шу билан сизга Аллоҳнинг ҳузурида гувоҳлик бераман», дедилар.

Абу Жаҳл ва Абдуллоҳ ибн Абу Умайя: «Эй Абу Толиб! Абдулмуттобининг миллатидан юз ўғирасанми?» дейишиди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам унга буни таклиф қилавердилар, иккови эса ўша гапларини қайтараверишди. Ниҳоят, Абу Толиб уларга охирги сўзини - ўзининг Абдулмуттобининг миллатида эканини айтди ва «Аллоҳдан ўзга илоҳ йўқ» дейишдан бош тортди. Расулуллоҳ соллаллоҳу алайҳи васаллам: «**Аллоҳга қасамки, модомики сиздан қайтарилмасам, албатта, сиз учун истиғфор айтаман**», дедилар. Шунда Аллоҳ таоло «**Набийга... дуруст эмасдир**» оятини нозил қилди».

* Оят маъносининг тўлиқ таржимаси: «**Набийга ва мўминларга мушриклар учун, агар яқин қариндошлари бўлса ҳам, улар дўзах эгалари экани аён бўлганидан кейин мағфират сўрашлари дұруст**

эмас»*.

Изоҳ: Агар мушрик ғарғара ҳолатида иймон калимасини айтса, эътиборга олинмайди. Ундан олдин айтса, эътиборга олинади («Файзул Борий»).

Манба: hadis.islom.uz

